

اول ماه مه ، روز جهانی کارگر گرامی باد!

کارگران و سایر زحمت‌کشان جهان امسال در شرایطی به استقبال اول ماه مه می‌روند که ارتجاع جهانی به سرکردگی آمریکا، جهان، بویژه منطقه خاورمیانه را به آشوب کشانده و جنگ خانمان سوزی را به توده‌های رنج‌کشیده مردم در عراق و افغانستان تحمیل کرده‌اند. ارتجاع سرمایه چنانچه منافع خود را در خطر ببیند، به هر عمل ضدبشری، از سرکوب سیاسی تا جنگ و لشکرکشی دست می‌زند.

در ایران تحت حاکمیت رژیم جمهوری اسلامی، توده‌های کارگر و زحمتکش مردم که اکثریت جامعه ایران را تشکیل می‌دهند، از کوچک‌ترین حقوقی برخوردار نیستند. آن‌ها حق تشکل و اعتصاب و اعتراض و ابراز نظر و حق خواهی و مخالفت ندارند. سرکوب و زندان و شکنجه، چماق ارتجاع جمهوری اسلامی در بیست و پنج سال گذشته بر سر مردم بوده است. اما با اینحال جنبش‌های اجتماعی و حق‌طلبانه در سال‌های اخیر دیوارهای بلند سرکوب را در نور دیده و به مخالفت با حاکمیت ظلم و ستم برخاسته‌اند. توده مردم برای پیشبرد مبارزات جمعی خود بویژه در محل‌های کاری و آموزشی نظیر کارخانه و مدرسه و بیمارستان و دانشگاه، ناچار به پیشبرد مبارزات‌شان از طریق تشکل‌های حکومتی بوده‌اند. در یک سال گذشته، از اول مه ۱۳۸۲ تا اول مه ۱۳۸۳، تظاهرات و اعتصابات کارگران، معلمان، دانش‌جویان و پرستاران بی وقفه ادامه داشته است. علی‌رغم اینکه رژیم جمهوری اسلامی وانمود می‌کند این اعتراضات تاثیری در وضعیت‌اش نداشته، اما خود را با یک بحران همه جانبه مواجه می‌بیند. همین قدر کافی است اشاره شود که رژیم در پی اعتراضات سراسری معلمان ناچار شده به برخی از مطالبات و خواسته‌های صنفی آنان پاسخ دهد. وضعیت رژیم به دلیل افزایش مخالفت توده‌ها شدیداً متزلزل شده و تاثیر ناشی از مبارزات اجتماعی پایه‌های آن را سست‌تر کرده است. رژیم اکنون در ضعیف‌ترین شرایط دوران حیات خود بسر می‌برد. ادامه مبارزات اجتماعی در صورتی که کارگران در کارخانه‌ها و محیط‌های کاری نظیر شرکت نفت و آب و برق و مخابرات، معلمان در مدارس و محل‌های آموزشی، پرستاران در بیمارستان‌ها و محیط‌های درمانی، دانش‌جویان در دانشگاه‌ها و مدارس عالی به سازمانیابی مستقل روی بیاورند و مبارزات خود را به صورت سراسری به هم پیوند بزنند، رژیم را با بحران فروپاشی مواجه خواهند کرد.

سالی که گذشت، سالی سخت و زیان آور برای توده‌های کارگر و زحمتکش ایران بود. رژیم علی‌رغم اینکه مجبور شد به معلمان امتیازاتی بدهد، اما برای هماهنگ کردن اقتصاد ایران با شرایط صندوق بین‌المللی پول، دست به تصویب قوانین ضدکارگری زد و بسیاری از کارخانه‌های دولتی را به بخش خصوصی واگذار کرد که تعدادی زیادی از آن‌ها به علت فساد مالی و سوء مدیریت ورشکست شدند و هزاران کارگر را از کار بیکار کردند. افزایش تورم، گرانی و عدم وجود امنیت شغلی و امکانات رفاهی زندگی را بر توده‌های مردم ایران دشوار کرده است.

رژیم جمهوری اسلامی جامعه را به فساد و تباهی کشانده است. میلیون‌ها تن از توده‌های مردم زیر خط فقر زندگی می‌کنند. میلیون‌ها تن بیکار هستند و به سختی امرار معاش می‌کنند. صدها هزار زن جوان به دلیل فقر و نداری به تن فروشی روی آورده‌اند. صدها هزار کودک و نوجوان به جای نشستن روی نیمکت‌های مدرس در خیابان‌ها به کارهای غیرمولد و سخت مشغول هستند. آن‌ها قربانی رژیمی هستند که فرار بود نفت را به تساوی میان مردم توزیع کند.

جامعه کارگری باید بداند که می‌تواند بر این بی‌عدالتی‌ها نقطه پایانی بگذارد. اما بدون سازمان یابی، بدون گذر از تشکل‌های حکومتی، بدون کسب حمایت سایر اقشار زحمتکش جامعه از مبارزات خود و یا حمایت از مبارزات آن‌ها راه به جایی نخواهد برد. کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید) اول ماه مه، روز جهانی کارگر را به توده‌های زحمتکش ایران اعم از کارگران، معلمان، پرستاران، کارمندان و تبریک می‌گوید.

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)

۶ اردیبهشت ۱۳۸۳ برابر با ۲۵ آوریل ۲۰۰۴